

man forkaster den Anskuelse, som findes udtrykt i dem begge, men at man foretrækker den ene Affattelse for den anden. Men imidlertid, selv om Ændringsforslaget i Hovedsagen ikke indeholder nogen Realitetsændring, hvad det ærede Medlem nu har erklæret, er der dog med Hensyn til et Bispørgsmaal en Ændring af Realiteten, idet det af mig fremsatte Lovforslag i Begyndelsen af § 6 indeholder en Bestemmelse om, at Grænsen for Skattens Fastsættelse kan lægges forskelligt, efter som det er Udgifter efter § 1 eller § 2, der bestemmes. Dette har det ærede Medlem foreslaaet strøget, saa hans Ændring angaar altsaa en Realitet, og jeg ønsker at anmode ærede Meningsfæller om at stemme for, at den første Bestemmelse i § 6 fastholdes. Flere Kommuner har henvendt sig til Indenrigsministeriet med Spørgsmaal om, hvorvidt man kunde sætte Grænsen forskelligt, og Indenrigsministeriet har ment, at Loven tillod dette. Man har dog, da det i alle Fald var et Tvivlsspørgsmaal, ment, at det var rigtigt at faa det afgjort ved en Lovbestemmelse. Naar Kommunerne har ønsket at kunne sætte forskellige Grænser, er det f. Eks. med følgende Motivering, hvad jeg har set af et Andragende fra en Kommune: Naar vi vil regulere Priserne for alle, vil det undertiden lettere kunne lade sig gøre i Kommunen, hvis vi gaar noget længere ned med dem, af hvem vi kræver Skat, naar vi altsaa begynder med at opkræve Skatten til disse regulerende Foranstaltninger noget længere nede, saa at Byrden bliver fordelt over et bredere Grundlag. Sammenholdt med de Regler, som nu gives, hvorefter der intet Spring bliver, er det forstaaeligt, at et saadant Ønske kan være fremme, hvorved der for en mindre Del af Befolkningen — de, hvem man, samtidig med at man foretager en Regulering for dem, giver Del i Dyrtilsskatten — dannes en Overgang fra dem, der har positiv Fordel, til dem, der positivt bærer Byrden. Jeg har ment, at det var ønskeligt at imødekomme Kommuner, som siger: Hvis vi faar denne Ret til at sætte Grænsen forskelligt, altsaa sætte den lavere ved § 2, kan vi faa § 2 gennemført. Jeg har fundet det ønskeligt, fordi jeg overhovedet gerne vil lette Anvendelsen af § 2. Naar et Partis Medlemmer

foreslaar, at ogsaa denne Bestemmelse skal gaa ud, kan jeg ikke se andet deri end et Led i det samme Ønske om paa enhver Maade at besværliggøre Anvendelsen af § 2.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilde mig at anbefale de af Flertallet stillede Ændringsforslag og indtrængende anbefale dette Tings Medlemmer at stemme imod alle de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Martin Hansen: Jeg maa naturligvis beklage, at den højtærede Indenrigsminister er kommet til det Resultat, at den Anerkendelse, han ved første Behandling af dette Lovforslag ydede mig, ikke var fortjent, men i saa Henseende kan den højtærede Indenrigsminister finde Fejlen hos sig selv, thi jeg udtalte da, at det, der var Kærnen i det foreliggende Spørgsmaal, var netop, at man stillede tilstrækkeligt af Penge til Raadighed, for at Kommunerne kunde regulere for alle vanskeligt stillede i vort Folk, saa at de kunde opfylde de Forpligtelser, de maatte have overfor disse vanskeligt stillede. Det gjaldt altsaa om, at der var tilstrækkeligt af Penge til Stede i saa Henseende, og jeg udtalte, at mit Parti vilde være villigt til at yde dem. Hvad angaar Reguleringen, maa jeg sige, at vi overhovedet ikke blandede os i, hvilken af Paragrafferne, enten § 1 eller § 2, man helst vilde regulere efter. Vi hævdede kun, at en Kommunes økonomiske Tryk føles i Forhold til, hvor mange vanskeligt stillede den har, sammenlignet med de velstillede Skatteydere. Netop ud fra denne Hovedbetragtning maa man hævde, at det store Statssamfund har overfor de Kommuner, der har mange vanskeligt stillede, en Forpligtelse til at bære den store Byrde, thi saa skal altsaa de bruge de mange Penge, og ud fra denne Betragtning er det, at vi siger, at det store Samfund maa yde $\frac{2}{3}$ af Udgifterne. Anderledes stiller det sig, naar man staar overfor de velstillede i en Kommune. Med Hensyn til dem, forekommer det mig, maa Statssamfundets Forpligtelser vige tilbage, og jeg synes i hvert Fald, at det er et eklatant Tilbud at gøre desuagtet at ville lade Samfundet betale $\frac{1}{3}$ dertil.

Jeg synes, at den højtærede Indenrigsminister maa kunne se, at der her er